

által kibocsátott ultrafekete fény, mint a
 prédaállatoké, amit a vadászó halak, a kutató-
 kereső értelem nem képes
 megvilágítani, mert

bőrük a fény 99,96 százalékát elnyeli, és
 egyetlen fény sem tud
 menekülni ebből az anyagból,

az anyag lényegében láthatatlanná válik
 az emberi szem számára, a háromdimenziós
 tárgyak kétdimenziósnek tűnnek, így jól

elrejtőzhetnek a környező
 feketeségben –

[TÁVOZÓ TE]

Falusi szúnyoghálós ajtók nyáron, szakadozott,
 behorpadt, áthatolhatatlan hálóikkal, félhomály
 és kinti világosság határán, mint most a test is.

Ki belül vagy, nem a tiéd, aki kívülről tekintesz rá,
 szintén nem az. De mindig az a ház van a szem
 előtt, udvar, bokrok, fák, kút, kerti asztal, pad.

És a bent, szekrény, ágy, székek, asztal valami
 csökkent félhomályban. Ingázni akar köztük a
 lélek, két otthontalansága között, mint hömpölygő

felhőmozgás a medence, egy hatalmas üres edény
 körül, ami az életed volt, fölötte a kusza felhők, a
 szél, eső, napsütés, és egy idegen, aki Ő. Vagy én.

Weeber Luca Borbála

Hajónaplók

Mire minden ismert szárazföld
 átbillen a láthatáron, elválasztom
 testem az azt körülvevő anyagtól,
 mintha lenne bennem bármi
 megkülönböztethető.

Mikor a száj már nem tanul új ízeket,
bőrömön kipereg a só, felső rétegeiben
megtelepednek a tenger zöld moszatjai.

Ha a szelek hátat fordítanak,
ujjaim közé hártják feszülnek,
az áramlatokat magamhoz idomítom.

A hetedik napra sűrű iszap férkőzik
a héj alá, üregükben lepi el
szemeim – és éhségem felragyog,
mint a lámpáshalak fényei.

A vizek felett

Sebet ejtünk a felszínen, így
nyitunk utat valami másnak.
Fejét először bennünk üti fel,
mi tartjuk meg a vizek felett.

Hegyek szerveződnek láncba,
mert akarod, hogy legyen.
Huszonkilenc csigolya
kattan a helyére. Lábak
futnak le a vízig, gyökeret
vernek a tenger fenekén,
akarom, hogy legyen.

Szél támad közös tüdőből,
felszárítja a talajt. Erdők
kapaszkodnak fel a szirteken.
Édesvíz bugyog a föld
horzsolt sebeiből,
patakmedreket karmolunk
a sziklába. A tavak sötét, tág
pupillák, figyelni tanulok,
magamra ismerni a teremtésben.

Itt érünk partot.
Testünk bárka, amit idáig
magadban cipeltél, kiárad, patások,
pikkelyesek, hártványásszárnyúak.
Nem félem őket többé, itt csak
az marad fenn, ami párjára

talál az én szörnyeim között.
Nincs bennem többé szégyen,
amikor érted nyúlok, mintha
magamat érinteném.

Sziget

Végül önszántunkból a szigeten
maradunk, én szőrös kabátban, te
meztláb. Napokig nem alszunk.
Tüzet rakok, te üreget kaparsz
a gyökerek közé. Állatok helyett
egymással hálunk, félünk, hogy majd
nem tudjuk megkülönböztetni
magunkat tőlük. Esténként kiszökünk
egymás elől a sziklákhöz, nyalni
róluk a sót. Az összes illat közül
csak a tiédet veszem magamra,
nem szólok hozzád.

